

ROMANA

Caitlin Crews

Bűnös vágyak

Susan Stephens

A sivatag ura

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Caitlin Crews, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A ROMANA 807. eredeti címe: *Impisoned by the Greek's Ring*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Susan Stephens, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A Romana 808. eredeti címe: *Master of the Desert* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
ásodik, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 805-806. számában, 2025
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-972-3

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Caitlin Crews
Bűnös vágyak

1. FEJEZET

Egy teljesen átlagos tavaszi kedden, az unalmas, szürke, esős Londonban érte a katasztrófa Lexi Haringet.

Persze a szíve mélyén számított rá. Amióta a sztorit az összes médium az év szenzációjaként hozta le, ideges volt. Ennyi év után – és az ügyvédek számtalan fellebbezése után – Markos Chariton szabad ember lett.

És nem csak szabad. Ártatlan!

Lexi feszülten figyelte a sajtótájékoztató közvetítését az amerikai börtön előtt, ahol a férfi gyilkosságért életfogytiglani börtönbüntetését töltötte – anélkül, hogy esélye lenne a feltételes szabadlábra helyezésre vagy a szabadulásra. Csak a legutóbbi fellebbviteli tárgyalás során végzett DNS-vizsgálat bizonyította be, hogy nem ő követte el a gyilkosságot.

Markos Charitont még aznap szabadon engedték.

Lexi egy pillanatra sem tudott elszakadni a közvetítéstől, részben azért, mert az összes tévécsatorna élőben kapcsolta a sajtótájékoztatót.

– Kezdetől fogva az ártatlanságomat bizonygattam – hangsúlyozta Markos sötét, erőteljes hangon, tökéletes angolsággal, enyhe görög akcentussal. És mint mindig, most is lehengető hatással volt Lexire. Még jó, hogy messze volt tőle a maga szerény, nyugat-londoni, egyszobás lakásában. Ahhoz, hogy eljusson a Worth-kúriában lévő munkahelyére, hosszú buszutat és tízperces sétát kellett megtennie. Mégis örülnie kellett, hogy Richard bácsi felajánlotta neki az állást...

– Boldog vagyok, hogy minden kétséget kizáróan bebizonyosodott az ártatlanságom – zárta a beszédét megkönnyebbülten Markos.

Ahogy az várható volt, kimerültnek tűnt, de sűrű, sötét hajában még mindig nem látszottak ősz tincsek. A vonásai is ugyanolyan markánsnak és határozottnak tündek, mint korábban, csak a tizenegy évvel ezelőtti letartóztatása óta soványabb lett. Sötét szeme a régi harci szellemet sugározta, és a szája körül most kemény vonás húzódott.

Bár az interjú az Egyesült Államokban készült, Lexi összeresztett, amikor a férfi egyenesen a tévékamerába nézett. Mintha kérlelhetetlenül nézett volna rá a sötét szemével. Mintha a lelke mélyére látott volna.

Markos nyilván tudta, hogy Lexi nem fogja kihagyni a sajtótájékoztatót.

Így nézett rá tíz évvel ezelőtt is, amikor ő tizennyolc évesen Martha's Vineyard tárgyalótermében tanúskodott ellene. Mégis sikerült megtennie a vallomását, amely alapján a férfit elítélték.

Még ma is emlékezett minden egyes szóra, mert olyan terhelő és végleges volt.

Soha nem felejtette el, ami akkor történt. Különösen azt nem, hogy a nagybátyja és az unokatestvérei milyen nyomás alatt voltak, amikor ő megtagadta a tanúvallomást, kétségbeesetten keresve valami más magyarázatot Markos viselkedésére...

És hogy nézett rá a férfi a tárgyalóteremben a jeges csend alatt, amely a vádbeszédet követte!

– Mihez kezd most? – kérdezte egy riporter Markostól a börtönépület előtt.

A férfi csak hidegen mosolygott. De ez nem igazi mosoly volt, hanem inkább halálos fegyver, veszélyesebb, mint a legélesebb tőr, amit legszívesebben egyenesen Lexi szívébe döfne.

És még most is, mindazok után, ami történt, ő volt az egyetlen férfi, aki megdobogtatta a lány szívét...

– Újra kezembe veszem az életem irányítását – válaszolta eltökélten Markos.

Lexi tudta, hogy ez mit jelent. Elkerülhetetlenül bekövetkezik, mint ahogy az éjszakát követi a nappal. Richard, a nagybátyja csak kerülgette a forró kását, nem mondta ki, de ő is tudta. Az unokatestvérei, Gerard és Harry úgy tettek, mintha mi sem történt volna – akárcsak tizenegy évvel ezelőtt, amikor a testvérüket, Philippát holtan találták a medencében, az Oyster House-ban,

a család massachusettsi nyári rezidenciáján. Mintha nem is érdekelte volna őket az ítélethirdetés és az azt megelőző tárgyalások sem. Nem vettek róla tudomást, és folytatták a mindennapi életüket.

Lexi annak idején kétségbeesetten hinni akart Markos ártatlanságában. És mégis, be kellett látnia, hogy bűnös. Még akkor is, ha ő volt élete szerelme.

– Kizárt, hogy újra felbukkanjon – jelentette ki Harry magabiztosan a családnak a London legelőkelőbb negyedében található, fényűző Worth Manorban. – Biztos vagyok benne, hogy éppoly kevésbé érdekeljük, mint ő minket.

Lexit kétségek gyötörték. Végül is ő volt az egyetlen, akit a tanúk padjára szólítottak, hogy Markos ellen tanúskodjon. Kegyetlen helyzet volt, egyszerűen szörnyű! És tudta, hogy a férfi egyszer bosszút fog állni rajta.

Ahogy Markos komoran ott állt a bíró előtt, ő valóban azt hitte, hogy gyilkos... pedig szerelmes is volt belé. Csak egy iskolás lány szerelme – próbálta később meggyőzni magát.

Ma már másképp látta a dolgokat. Kezdetől fogva szerette Markost, mégis ellene tanúskodott. Vajon tényleg elfogultság nélkül mondta el az igazat? Vagy engedett a nagybátyja nyomásának?

Bármit is érzett akkor, a tudomány végre fényt derített az igazságra. Most lelkiismeret-furdalás kínozza Lexit. Úgy gondolta akkoriban, hogy ki kell állnia Philippa mellett. Bár a szíve majd megszakadt Markos miatt, helyesen akart cselekedni...

Most pedig fizetnie kell érte.

Markos megint itt van, Londonban...

Lexi igyekezett mosolyogni, és biccentett a titkárnőnek.

– Köszönöm, hogy tudatta velem.

– Mr. Worth azt akarta, hogy személyesen mondjam el önnek – folytatta nyugtalanul a titkárnő.

Lexi kinézett az irodájából a pompás kastély ápolt gyepére és a hosszú felhajtóra. Worth Manor egykor egy gazdag kereskedő büszkesége volt, aki nemesi származású felesége minden kívánságát teljesítette.

Borús, szürke, esős nap volt, és csak a kanyargós feljáró mentén virágzó tulipánok próbálták üdvözölni a tavaszt.

Két jármű parkolt a kastély előtt: a titkárnő szerény kombija és egy elegáns, fekete Jaguar kabrió, amely egy James Bond-filmnek is becsületére vált volna.

Lexi gyomra liftezni kezdett. *Senki sem segíthet neki...*

Az ő irodája a kastély végében volt, messze a család előkelő lakóhelyétől és a látogatók tömegétől. Az unokatestvérei természetesen Worth Manor főépületében laktak – Gerard és családja az elegáns lakószárnyban, ahogy az örököshöz illik, Harry pedig egy vendégházban, ahol kedvére jöhetett-mehetett. A család egyetlen tagja sem tervezte, hogy elköltözik a kastélyból.

Philippa volt az egyetlen, aki megpróbált kitörni innen. Tele volt tervekkel, álmokkal és örült ötletekkel, és szeretett volna kiszabadulni zsarnoki apja uralma alól, aki olyan dolgokat várt el tőle, amelyeket a lány nem volt hajlandó teljesíteni. Aztán tizenkilenc évesen megölték...

Olyan szeretetre méltó, ártatlan és hűséges volt – és Lexinek rettenetesen hiányzott!

Richard bácsi nagyon kedves volt hozzá, amíg csak a távoli unokahúga volt, akivel nem akadt dolga. Mióta azonban neki dolgozott, a nagybátyja és az unokatestvérei kíméletlenül leterhelték munkával. Míg a többiek lusta luxuséletet éltek, ő esténként kimerülten ment haza szegényes otthonába, és próbálta meggyőzni magát, hogy Philippa irigyelte az ő szerény életét: a szűkös irodát, ahol Lexi egyedül dolgozhatott, a lehetőséget, hogy háborítatlanul jöhetett-mehetett, hogy mindenhová úgy utazhatott, mint a többi londoni. Mindez olyan kívánatos volt Philippa számára – de éppúgy elérhetetlen.

Lexi tudta, hogy sem az amerikai bíróságok, sem az ügyvédek, sem a bírósági végrehajtók nem tudják távol tartani tőle a férfit. Még a nagybátyja és az unokatestvérei sem. Ezúttal nincs menekvés...

Ki volt szolgálatva Markosnak. Most jött el a számvetés ideje, amitől tíz éve rettegett.

A legrosszabb rémálma vált valóra. Markos hazaérkezett. Félreérthetetlenül közeledett felé,

léptei visszhangoztak a folyosón, majd az ajtaja előtt... szembesítve őt azzal a fenyegetéssel, amit megtestesített.

Elérkezett az igazság pillanata.

Mit kellene tennie? Álljon fel? Vagy maradjon ülve? Bújjon el a zsúfolt szekrényben, amíg a férfi dolgavégetlenül távozik?

Érdemes-e egyáltalán késleltetni az elkerülhetetlent?

Lexi már gyerekként sem riadt vissza a kritikus helyzetektől – amikor a drogfüggő szülei miatt újra meg újra nevelőszülőknél kötött ki.

Yvonne Worth, az anyja elkényeztetett örökös nő volt, akinek mindene megvolt, de végül drogoként halt meg egy nyomornegyedben.

Lexi semmiképpen sem akart elindulni a pokolba vezető úton. Még élénken emlékezett rá, hogyan lázadt fel az anyja Richard bácsi ellen...

A nehéz léptek fenyegetően megálltak az irodája ajtaja előtt. Lexi szíve olyan hevesen kalapált, hogy beleszédült. Most már örült, hogy az íróasztalnál maradt ülve, mert a lába nem bírta volna el.

Aztán az ajtó kinyílt... és Markos ott állt.

Lexi mereven és kábultan ült, némán bámulta a férfit.

Markos eljött.

Magas, atletikus alakjával szinte kitöltötte a kis iroda ajtaját.

Lexi annak idején az első pillanatban ennek a karizmatikus kisugárzású férfinak a hatása alá került, aki a semmiből jutott fel a csúcsra. Még most is nagyot dobbant tőle a szíve.

Minden részletre emlékezett a kapcsolatukból. Ezt a férfit lehetetlen volt elfelejteni. Merész orra, kihívó álla és magas arccsontja olyan tartást kölcsönöztek neki, amelynek senki sem tudott ellenállni.

Még mindig csodálatosan nézett ki, de most valami még veszélyesebb is áradt belőle: halálos elszántság.

Lexi szinte érezte a kezét a nyakán...

A lány önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét. Ott ült, megkövülten, mozdulni sem tudott. Csak nézte a férfit.

A tehetetlen áldozat, aki beletörődött a sorsába.

Markos még mindig az ajtóban állt, felemelt állal, fenyegető csillogással a szemében. Az elegáns öltöny kiemelte széles vállát, amely mintha a világ minden súlyát elbírta volna.

Mindig is rendelkezett ezzel az ellenállhatatlan vonzerővel. Lexinek végigfutott a hideg a hátán.

Annak idején éjjelente sokat forgolódott a kastély padlásszobájában, ahol nagybátyja kegyesen elhelyezte. A férfi kísértette az álmaiban is.

Most Markos még lehangosabb volt, mint valaha. Áradt belőle valami fékezhetetlen és veszélyes, amit még az elegáns öltöny sem tudott elrejteni. Még magasabbnak tűnt, erőteljesebbnek, keményebbnek.

És ahogy ránézett... mintha pusztá kézzel meg akarná fojtani.

Lexi nem is hibáztatta érte. A torkát száraznak érezte, a tenyere nyirkos volt, az arca égett. Kis híján rosszul lett.

– Lexi – mondta a férfi olyan halkán, hogy úgy hangzott, mint egy halálos ítélet. – Végre!

– Markos...

Büszkének kellene lennie, hogy ilyen nyugodtan kimondta a nevét. Dadogás, remegés nélkül...

De pillanatnyilag csak egy dologra tudott gondolni: túl kell jutnia ezen valahogyan.

A férfi most nem szólt egy szót sem, csak állt ott, és szúrósan nézte őt.

Végül Lexi nem bírta tovább a feszültséget.

– Mióta vagy Londonban? – kérdezte óvatosan.

Markos felvonta a szemöldökét.

– Hagyjuk a felesleges kérdéseket. Egyébként ma reggel óta, mint bizonyára tudod.

Persze hogy tudta. Mióta a férfi gépe leszállt a Heathrow-n, a televízióban alig mutattak mást.

Az egész világ kíváncsi volt annak idején Markos Chariton felemelkedésére és botrányos

bukására. Arra az emberre, aki a semmiből küzdötte fel magát, és meghódította a felső tízezer világát. A *Worth Trust* vezetőjeként, fiatal újoncként levezényelte a csodálatos régi birtok modernizálását és átalakítását, pazar üdülőhelyé alakította, presztízshez és jóléthez segítve a tulajdonosokat és saját magát is. A földszinten egy népszerű, négycsillagos étterem működött, és nemrég megnyílt az általa tervezett ötcsillagos szálloda, amely nagy hírverést kapott a médiában. Neki voltak köszönhetőek a vezetett túrák is, amelyek messze túlmutattak a szokásos „kastély- és parktúra” programokon – és Worth Manorból népszerű londoni turistalátványosság lett.

Amióta Markost elítélték és bebörtönözték Philippa Worth meggyilkolásáért, azóta is minden családtag az ő munkájának gyümölcséből élt.

Markos kérelhetetlen arckifejezése elárulta, hogy most valami egészen másra gondol.

Megtorlásra. Bosszúra.

Lexi próbálta visszanyerni a nyugalma.

– Mit gondolsz a kastélyról? – kérdezte bátran.

A férfi szúrósan nézett rá.

– Sértőnek találom, hogy még mindig az ártatlant játszod.

– Markos, hadd magyarázzak el mindent. Én...

– Ó, nem, kedvesem! Nincs ott semmi. Hagyd a bocsánatkérést. Ahhoz már túl késő.

Lexi mereven felállt. Úgy érezte magát, mint egy zsákmányállat, amely tehetetlenül ki van szolgáltatva a vadásznak. Idegesen megigazította ceruzaszoknyáját, amely remélhetőleg jól állt rajta.

– Tudom – kezdte. – Biztosan szörnyen dühös vagy rám...

Markos csak nevetett – olyan könnyörtelenül, hogy a lány megijedt tőle.

– El sem tudod képzelni, milyen dühös vagyok, Lexi. – Gyilkos csillogás jelent meg a szemében.

– De hamarosan meg fogod látni. Nagyon hamar, ígérem.

2. FEJEZET

Markos hozzászólt a dühhöz. A fekete, fojtogató spirál tíz éven át újra és újra azzal fenyegette, hogy magával rántja – és majdnem sikerült is neki.

De ez most valami más.

Lexi Haring annak idején félénken mosolyogva követte őt, mint egy kiskutya... és ez okozta Markos vesztét.

A férfi persze tudta, hogy a lány ugyanúgy bábu ebben a gonosz játékban, ahogy ő maga. Láta, hogy a rokonai milyen keveset törődtek vele, és milyen álnok módon fosztották meg az örökségétől. Ezt bizonyította az is, hogy száműzték Worth Manor egykori kocsiszínjébe, ahol irodát alakítottak ki neki... messze a család tagjaitól.

Évekkel ezelőtt nyomozókat küldött ezekre az emberekre, hogy összegyűjtsék az összes szükséges adatot és tényt arra az időre, amikor végre szabad lesz. Olyan dolgokat tudott meg Lexiről, amiket a lány nem is sejtett. Ezeket az információkat pedig kíméletlenül fel fogja használni ezek ellen az emberek ellen, amint lehetősége lesz rá.

A börtönben töltött sivár évek alatt az egyetlen dolog, ami életben tartotta, az a gondolat volt, hogy egy nap újra szabad ember lesz. És most itt áll a régi, huzatos kocsiszímben, és mindent tud a Worth család üzemeiről. Arról, hogy kihasználták Lexit, és eladták a padlásterben lévő lakását. Adtak neki munkát, de nem olyat, hogy betekintést nyerjen a családi pénzügyeibe.

De átkozott legyen, ha sajnálja Lexit! Ő volt a koronatanú, és a vallomásával tönkretette őt.

Markos soha nem felejtette el a vallomását és azt, ahogyan a lány ránézett: tehetetlenül, félve, könnyáztatta arccal, mintha fájna neki, hogy ki kell mondania ezeket a dolgokat.

Mintha félt volna tőle...

A legrosszabb az volt, hogy a lány azt hitte: ő a bűnös. Azt hitte, hogy ő, Markos, gyilkos: összeveszett a gyönyörű Philippával, miután az lefeküdt vele. Amikor heves szóváltásig fajult a dolog, dühében megfojtotta a nőt.

Az ügyész legalábbis azzal vádolta, hogy a Worth örökösével való kapcsolata miatt féltette az állását, ezért azon a hűvös nyári éjszakán megfojtotta, és az Oyster House területén lévő medencébe dobta.

Lexi ott találta a holttest mellett, amikor kora reggel Philippa keresésére indult.

– Ha Mr. Chariton féltette a pozícióját a Philippa Worth kisasszonnyal való kapcsolata miatt, akkor miért hagyta a halott nőt a medencében, és miért hagyta, hogy valaki meglássa? – kérdezte az ügyvédje Lexitől.

Markos akaratlanul is látta maga előtt a lányt remegő ajkakkal, amint könnyek csordulnak végig az arcán.

– Nem tudom... – suttogta Lexi a tanúk padján. – Tényleg nem tudom.

Lexi elhitte, hogy ő képes lenne egy ilyen szörnyű tetre... és ezzel tíz évre börtönbe juttatta.

– Felnőtél – jegyezte meg most Markos, amikor a köztük lévő csend már elviselhetlenné vált.

– Tizenhét éves voltam, amikor elmentél – emlékeztette a lány félénken. – Azóta persze idősebb lettem.

– Amikor „elmentem”? – ismételte meg cinikusan a férfi. – Így nevezed? Milyen kedves!

– Nem tudom, hogy nevezem, Markos. Mit nem adnék azért, hogy visszacsinálhassam az egészet...

– De nem lehet.

Mereven álltak egymással szemben.

Markos lassan közelebb lépett hozzá, hagyta, hogy tekintete végigvándoroljon a zsúfolt, régi könyvespolcokon és a keret nélküli fényképeken, miközben a pompás főépületben felhalmozott felbecsülhetetlen értékű kincsek rejtőztek, amelyeket a lány fondorlatos nagybátyja ott tárolt,

hogy Lexinek eszébe se jusson követelőzni.

A kis Lexiből tíz év alatt gyönyörű, kívánatos fiatal nő lett. Markosnak pedig szüksége volt rá. Rá akarta kényszeríteni, hogy feltétel nélkül engedelmeskedjen neki.

És most, hogy a lány felnőtt és vonzó, a bosszúja még élvezetesebb lesz...

– Hogy őszinte legyek, nem tudom, mit mondjak, Markos. – Lexi tehetetlenül összefonta a karját a mellén.

– Most már nem is vagyok annyira ellenszenves neked?

– Ó, Markos! Ez nem így működik. Csak azt akartam, hogy...

– Teszek neked egy ajánlatot. – A férfi az ablakhoz sétált. Természetesen megint esett az eső. De persze Angliában vannak... Elgondolkodva felvett egy követ a párkányról, majd újra letette. – Nemcsak engem szolgáltattál ki a sajtónak, hanem magadat is. És persze Philippát is.

Lexi összerezzent, mintha megütötték volna.

– Azt hiszed, nem tudom? – suttozta. – Amióta szabad vagy, nem csináltam mást, csak próbáltam megérteni, hogyan ronthatam el az egészséget...

– Szerencséd, hogy Philippa már tizenegy éve halott – vetette a szemére könyörtelenül Markos, és látta, hogy a lány elvörösödik. – A gyilkosa tíz éve büntetlenül járkal. – Megvárta, amíg Lexi fájdalmas pillantást vet rá, és még néhány másodpercig drámai csendben maradt. – Büszke vagy magadra?

Lexi kétségbeesetten nyelt egyet. Biztos volt benne, hogy bármelyik pillanatban sírva fakadhat.

– Nem hiszem, hogy itt bárki is büszke lehetne magára – válaszolta halkán.

– A nagybátyádat és az unokatestvéreidet bíróság elé kell állítani, de erről gondoskodom. Egyikük sem érdemli meg, hogy te védj őket, Lexi. És azt sem tudom elfelejteni, amit velem tettél.

Arra számított, hogy a lány feldúltan fog reagálni.

A korábbi Lexi túl jelentéktelen volt számára, egy bimbó, amely csak később virágzik majd ki. De mindig is temperamentumos volt, tele lendülettel és féktelen energiával.

Számára a két Worth lány félig gyermek volt. Philippa idősebbnek tűnt, míg az élénk Lexi igyekezett a saját életét élni.

Markosnak be kellett ismernie, hogy szimpatizált a Worth család elszegényedett tagjával – a kis szürke egérrel, aki hálásan csipegeti a morzsákat, amelyeket gazdag rokonai nagylelkűen odadobnak neki.

De nem ezt csinálja még mindig Lexi? Beletörődött a szegénységbe, visszavonult a pompás kastély legtávolabbi zugába, ahol dolgozott – és egyébként láthatatlan maradt.

Pontosan úgy, ahogy a nagybátyja tervezte.

Markos habozott. Sajnálni kezdte Lexit.

– Kérlek, Markos... El sem tudod képzelni, mennyit szenvedtem, amiért a vallomással börtönbe juttattalak – mondta a lány. – De nem hazudtam. Nem találtam ki semmit, csak azt mondtam, amit a saját szememmel láttam.

– Amit látni véltél, kedvesem. – A férfi keserűen felnevetett.

– Csak azt mondtam, amit láttam... se többet, se kevesebbet. – Lexi összepréselte az ajkát, és megrázta a fejét. – Mit kellett volna tennem? Hazudnom?

– Természetesen nem. – Markos közelebb jött hozzá, megállt a keskeny íróasztal előtt, olyan közel, hogy megcsapta a lány tiszta, friss illata. – De a bíróságon csak a te szavad számított. Amennyire én tudom, a család csak az őszinteséged miatt vett a szárnyai alá, ahogy a nagybátyád többször is elmondta.

– A nagybátyám mindig kedves volt hozzám – biztosította Lexi, bár ez nem hangzott túl meggyőzően.

– Nos, ezt akarja elhíttetni veled.

A vér Lexi arcába szökött.

– Markos, te vagy az utolsó ember, aki szimpatizál a családdal... amiért nem is hibáztathatlak.

– Szép tőled, miután felmentettek, és újra becsületes, ártatlan ember vagyok – jegyezte meg a

férfi ironikusan.

Markos egy pillanatig kővé dermedve nézett rá, de aztán békülékenyebb hangot ütött meg. A börtönben mindvégig gyűlöletben élt, keserűen dédelgette a bosszúterveit.

– Nem akarlak becsapni, Lexi – mondta. – Valójában úgy képzeltem, hogy ez nehezebb lesz.

– A visszatérése?

Lenyűgözve figyelte, ahogy a lány megnedvesíti az ajkát. Olyan régen nem volt már nővel...

– Nem várom el, hogy higgy nekem – vágott vissza neki Lexi. – Akkor mindenki szörnyen érezte magát. A nagybátyám, az unokatestvéreim... mindannyian. Leginkább én. Mit nem adnék azért, hogy visszacsinálhassam az egészet!

Markos habozott. A többiekhez hasonlóan Lexi is azt hitte, hogy ő egy szörnyeteg.

– Engem nem tudsz becsapni.

Olyan könnyű átlátni rajta! Markos pontosan tudta, mi zajlik a lányban.

Egy pillanatra megereszkedett Lexi válla, aztán összeszedte magát, és újra összekulcsolta az ujjait.

– Tudom, miért jöttél – mondta meglepően nyugodtan. – Arra számítottam, hogy gyűlölni fogsz. Meg is érdemlem.

– A kis mártír! – Markos látta, hogy a lány összerezzen. – De én nem könnyítem meg a dolgodat, Lexi. Ebben a helyzetben semmi sem könnyű vagy egyszerű. Ha megbékélsz vele, kevésbé lesz gyötrelmes számodra. – Megvonta a vállát.

Egy dolgot el kell ismernie: Lexi nem mutatott érzelmeket. Nem sikoltzott, nem viselkedett úgy, mint ahogy Philippa tette volna. Semmi érzelmi kitörés, semmi dráma. Ez sosem volt Lexi stílusa.

– És most mi fog történni? – kérdezte a lány zavartan.

– Jó kérdés. – Markos a nőt figyelte, és intett neki, hogy jöjjön közelebb. Tetszett neki, hogy Lexi összerezzen, pedig ő nem is ért hozzá. Egyelőre még nem. – Gyere ide!

Lexi nem szólt semmit. Nem tiltakozott, nem mondott ellent a férfinak. Csak lesimította szűk szabású blúzát, és kijött az íróasztal mögül.

– Közelebb! – követelte Markos, amikor a lány megállt előtte néhány lépéssel.

Lexi nehezen vett levegőt. Egy ér lüktetett a nyakán. A dolgok még jobban alakultak, mint ahogyan Markos elképzelte.

Eljött az elégtétel napja...

A lány tétován tett egy lépést a férfi felé. Aztán még egyet.

– Nos, Lexi, egyetértünk abban, hogy van mit jóvátenned? – kérdezte Markos halkán, de fenyegetően.

Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés.

És a lány kábultan bólintott.

– Bárcsak visszacsinálhatnám a múltat! De nem vagyok rá képes.

– A nagybátyád meghívott ma estére vacsorára a kastélyba, de ezt már biztosan tudod.

– Tudom, hogy szándékában állt...

– A nagybátyád azt hiszi, hogy simán elfelejtheti a történeteket, ha leereszkedően bánik velem.

– Markos kegyetlenül elmosolyodott. – De ebben téved. Nem leszek elnéző veled.

– Kérlek, Markos! Senki sem akart neked ártani. Hinned kell nekem!

A férfi megrázta a fejét.

– Megmondom, mit gondolok, Lexi. Akkoriban még csak gyerek voltál, aki látott valamit, amit nem értett, és kitalált hozzá egy történetet. Nem hibáztatlak ezért. A család összes nagyképű és hazug tagja közül Philippa volt a legnormálisabb, és kedvelt téged.

Lexi önkéntelenül is élesen beszívta a levegőt.

– Ők a családom. Szeretnek engem.

Markos megvetően mosolygott.

– Becsaphatod magad, de engem nem. Ha ez téged boldoggá tesz...

– Túlságosan kritikus vagy a Worth családdal szemben, de megértem. Jogod van hozzá. Veled ellentétben azonban én nem gyűlölöm őket.

A férfi szája körül lenéző mosoly játszott.

– Az a helyzet, Lexi, hogy veled ellentétben a nagybátyád nem volt tinédzser. Pontosan tudta, mit csinál. És mostanra már azon is el kellene gondolkodnod, miért volt ennyire elszánt.

– A nagybátyám mindig nagyon kedves volt hozzám...

– Mivel a nagybátyádnak tudnia kellett, hogy nem ölhettem meg a lányát, el kellene gondolkodnod azon, miért kevert gyanúba – vetette a szemére Markos. – Az unokatestvéreid elkényeztetett, haszontalan naplopók, ahogy te is tudod. Azt hiszik, ami a hasznukra válik – tette hozzá becsmérően.

– Neked azonban jobban kellene tudnod...

– Miért jöttél ide, ha ennyire gyűlölsz minket? – Lexi ökölbe szorította a kezét. – Bárhová mehetnél, Markos. Miért pont ide jöttél vissza, azokhoz az emberekhez, akik annyi fájdalmat és gyötrelmet okoztak neked?

Amikor a férfi ránézett, megborzongott.

– Mert én is fájdalmat akarok okozni neked.

– Hát nem volt itt már elég fájdalom? – vetette a szemére Lexi.

Markos erre inkább nem válaszolt.

– Csatlakozol hozzánk ma este vacsorára?

– Engem nem hívtak meg.

– Tudom. Nem találod érdekesnek, hogy a vád tanúja voltál, mégsem nem akarják, hogy ott legyél, és megünnepeld a csodálatos visszatérésemet?

– Én nem tartozom a családhoz, még tulajdonrészem sincs a vállalkozásban.

– Mégis te vagy az egyetlen családtag, aki ezért dolgozik. Nem találod ezt furcsának?

A lány meglepettnek tűnt... Vagy nyugtalannak? Markos nyilvánvalóan fájó pontra tapintott.

– Amit én gondolok, az nem számít. Elvégre itt így működnek a dolgok. Mindenesetre engem nem hívtak meg.

– Én meghívlak. Megmondtam a nagybátyádnak, hogy számítok rád a családi vacsorán. És ő most nem fog ellenkezni velem. Egyelőre nem, amíg a paparazzók körülöttem nyüzsögnek, és minden szavamat felveszik.

– Nem értem, miért akarsz, hogy ott legyek a vacsorán. Különben is, beszélned kell Richard bácsival és az unokatestvéreimmel arról, hogy most mit tegyünk.

– Egy dolgot minél hamarabb meg kell tanulnod, Lexi: mostantól én döntöm el, hogy mi történik itt. – Markos diadalmasan elmosolyodott. – Én mondom meg, mit mondhatsz, és kinek, Lexi. Máskülönben hallgatni fogsz. És mindketten tudjuk, hogy milyen jó vagy ebben.

A lány elvörösödött.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Ó, dehogynem. Elvégre egész életedben azt gyakoroltad, hogyan alkalmazkodj másokhoz. – Markos jelentőségteljesen felvonta a szemöldökét. – És most is ezt fogod tenni.

Lexinek nem tetszett a parancsoló hangnem, de vigyázott, hogy ne mondjon ellent neki – ahogy Markos számított is rá.

– De mi köze van ennek hozzád?

– A nagybátyád a vacsora során talán kártérítési ajánlatot tesz neked a börtönben töltött éveimért – folytatta a férfi ironikusan. – Pénz, egy jövedelmező szerződés, akármi... De ez neked nem lesz elég.

– Mi lenne elég neked?

– Jó kérdés... Semmi.

– Akkor mit remélsz?

– Évekig gondolkodtam azon, mi lenne a méltó elégtétel számomra – válaszolta Markos olyan halkán, hogy Lexinek hegyeznie kellett a fülét. – És csak egy dolog jutott eszembe: visszakövetem a cégvezetői pozíciómat. Az összes pénzt, amivel tartozik neked... és még többet is. Amíg vissza

nem kapok mindent, amiért olyan keményen megdolgoztam. De még ez sem adja vissza azt a tíz évet, amit elvesztettem az életemből. Ezért gondoskodnom kell arról, hogy soha többé ne történjen velem ilyesmi. Nem hagyom, hogy a nagybátyád bűnbakot csináljon belőlem. Olyasvalamit kérek tőle, ami különösen fájni fog neki. – Elégedetten elmosolyodott. – Hogy jóvátegyék a múltat, a család része akarok lenni.

Lexi először nem értette, mire gondol. Zavartnak és nyugtalannak tűnt., ami tetszett Markosnak. Mert ő sosem volt kedves fickó, csak ambiciózus. Segítség nélkül, kitartóan küzdötte fel magát a nyomornegyedből. Míg Lexi tizennyolc évesen édes, naiv tinédzser volt, ő csak egy célt ismert, és soha nem tévesztette szem elől.

Mindössze húszévesen alapította az első vállalatát, amely globális szereplővé vált. Azzal, hogy a leromlott állapotú régi kastélyt, Worth Manort népszerű londoni látnivalóvá alakította át, Markos számára szabaddá vált az út további merész projektekhez.

Ehelyett a börtönben végezte...

Az elmúlt tizenegy évet dühöngéssel töltötte, no meg a bosszú tervezgetésével.

– És ezt hogyan akarod elérni? – kérdezte Lexi.

– A nagybátyád ma este sok mindent felajánl majd nekem – folytatta Markos. Ismerte a vén gazembert. Pontosan tudta, hogyan fog eljárni. Bízott benne, hogy Richard Xavier Worth pontosan a régi minta szerint viselkedik. A fickó keservesen meg fogja bánni, hogy börtönbe juttatta! – Mindent elviszek – jelentette ki Markos –, és a hab a tortán te leszel, Lexi.

A lány értetlenül pislogott.

– Én?

– Soha nem gondolkodtál azon, hogy a nagybátyád miért vesződött annyit azzal, hogy elrejtse téged? – kérdezte a férfi lazán, bár már régóta erre a pillanatra készült. – Úgy bánik veled, mint egy alkalmazottal, és te mindent zokszó nélkül tűrsz. Miért?

– Mert pontosan az vagyok: alkalmazott – válaszolta Lexi, bár úgy tűnt, valami megmozdult benne.

– És ezért hálás vagyok neki. Mert ez több, mint amit a szüleimtől kaptam.

Markos nem lepődött meg, hogy a lány valóban elhiszi ezt. De hát hogy is láthatott volna át egy fiatal lány az ármánykodó Richard Worthön, amikor még ő sem jött rá, mire készül az öreg?

– Igen, valószínűleg így festett a dolog. Nem lepődtél meg, hogy a nagybátyád milyen gyorsan a nyomodra bukkant akkoriban?

– Mi köze ennek az itteni életemhez? – fakadt ki Lexi. – Anyám otthagyta a családját. Azóta mindennap hálásnak kell lennem, hogy Richard bácsi visszafogadott.

– Csakhogy a nagybátyád kiforgatott az örökségedből, és ügyesen eltussolta. „A család az első”, ez volt a mottója.

Lexinek nem tetszett a célozgatás.

– Nem hiszem, hogy...

– A nagybátyádnak nem volt joga ahhoz, hogy kitagadja az anyádat, Lexi – szólt közbe Markos türelmetlenül. Ez azóta a bögyében volt, mióta kiszabadult a börtönből.

A lány hallgatott, és úgy tűnt, hogy küzd önmagával.

– Érted, amit mondok? – kérdezte a férfi. – Te ugyanolyan Worth örökös nő vagy, mint Philippa volt. A család egyszerűen lenyúlta az örökségedet. Most a tiéd lehet, kamatokkal együtt.

– De... ez nem lehetséges – ellenkezett bizonytalanul Lexi, aki, úgy tűnt, nem igazán fogta fel ezeknek a szavaknak a jelentőségét.

– Pedig igaz – biztosította Markos komolyan. – Az örökös drogmárában anyád már nem volt beszámítható. Ezért került egy záradék a vagyonkezelői alapodba. Ha a nagybátyád nem fogadja el a férfit, akihez hozzámész, egy fillért sem fogsz látni a vagyonodból. Ha mégis hozzámész, Richard továbbra is korlátozás nélkül kezelheti a vagyonodat.

– De... – Lexi zavartan megrázta a fejét. – Nekem nincs vagyonom!

– Ó, dehogyan nincs. És már a kezdetektől fogva jogosult voltál rá. – Markos megfogta a lány kezét, és megszorította. – És ez az, amit akarok.

– Mit akarsz?